

Liniește (sau Jazzul tristeții)

Cristian Andronic

„ Sunt atât de tristă, nu mai știu nici eu,
Ce mi se întâmplă, ce durere am,
Nici nu îți pot spune, parcă-mi este greu,
Nu ai nicio vină, sunt precum eram...”

După ce-mi scrisese, a tăcut de-odată,
Ploaia se-ntețise, și bătea în geam,
Mi-a venit tristețea, rece și udată,
Căci aceste vorbe, prea le-nțelegeam.

„ Ce frumos poți scrie! Dar rachiul, oare,
Nu îl poți exclude? Numai nu rachiul!”
Doamnă, am o rană, și profund mă doare,
Și-o tratez adesea, când adorm târziu.

Dar citiți mai bine, nu am nicio vină!
Știu aceste vorbe, n-are niciun rost,
Vrea astfel, să-mi fie, iarăși o străină.
Fiecare-n lume, e luat de prost.

E, această faptă, ca un fel de lege,
O-nvățasem bine, de cât timp exist,
Doar pierzând iubirea, o veți înțelege -
Îi plătesc un zâmbet, devenind mai trist.